

SOALISTA JA KALLE
Tuomaraäisöhen
SYVÄLLISTÄ

Soalistaja Kalle

Tuomo Räisänen

Soalistaja Kalle

Syvällistä

© 2023 Tuomo Räisänen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Ensimmäinen painos

ISBN: 978-951-56-8372-4

SISÄLLYS

Esilöpinöetä	7	Järven elävien seoraeluo	79
Ohojeita lukijoelle	10	Vieraeta tulloo	123
Historijoa ja osituksie	13	Näötäntöä teatterissa	140
Suositteluo	14	Porukkoa tulloo liseä	155
Kohtoaminen	15	Atimoeta järvellä	177
Työtä ja harrastusta	17	Pyytöä järveen vaen	204
Talavi vaehtumassa kevvääseen	20	Unohtunu soalistus	218
Valojen sammutuksen jälkeeen	23	Kolomin soalistusta	240
Selekkaosta kamarissa	25	Päevän viimminen taesto	258
Soalistamaan lähössä	33	Pientä iltapalloa	310
Soalistamaan meno	47	Omituinen hetki	318
Soalistus avennon paekallistus	49	Tementie	342
Avennon teko ja muutahhii syvveä	52	Karaoke-esityksie	367
Elsan kotihommat	74	Loppulöpinöetä	395

SOALISTAJA KALLE

Esilöpinöetä

Kertojapa alotteloohii tässä pohojustellen ja tiijjotellen. Ensinnähii minkälaenen ite ei oo ja sitte minkälaenen on ja mitä tässä sitte oekeen tuleman pittääkään: Noo, ensinnähii semmosie vähäpätösie seikkoja heti tähä alakuu kun. Minä ite, siis tämän jutun semmone julukituoja elikkä tämmöne ehkäpä jopa vähäse outhii kertojan planttu en oo mikää fyysine olento, siis en mikää semmone tavallinen ruummiillistuma, enkä mikää tavallinen toatelin talloajakaa. En siis oo ihiminen enkä mikään muukaa elävä kuleskelie ja minkää, etes yhenkää taevoanrannan maalari ja enkä mikää muulaesie kaekemoesie asijoiije hoaveilija, kun mulla on jo kaekki mitä minä taravihen, vaekka en oo etes ite niitä hommannukkaa. Uskokkoakoa poes vaen. Mitääh minä en omista ja silti mulla on kaekki, omituine juttu vae? Ei minu oo tarvinnunna hoaveilla, että mitäh minä hommoveasin ja hoalisin uutta liseä, kun mulla on jo luonnostaa kaekkea mitä tarvihen, niin jos vaen tarvihen. Noo, enkäh minä oo mikää toeste siivellä elieliekää ja pelehtijäkää olleskaan. En oo. Enkäh oo mikää tyhyjänpäeväne joutilas liihotteliekää, siis aenakaa omasta mielestä. Enkä oo varsinkaa mikää vere ahane seäski, joka inisöö korvan juuressa ja kohottelloo patteja tökkimällä pitkäkhön puoleisella kärsälläsä erillaeste otuste kiusaksi niije hikisiin haeseviin pinitoehi, etennii palajaesiin ja tietennii karavasiinnii mahottoma herkkiin pinitoehin. En oo mikää hilijoa liikuskeleva ja myllertävä moan matonenkaa, joka mateloo erillaesissa paekoessa vilijeltyje peltoje ja vilijelemättömiennii syvissä mullissa, vanahoessa paskatunkijoessa, ryytimaella ja kaekemoesissa mystisissä pöheliköessä ja pusikoessa. En oo mikään korkealla taevoalla tällä kertoa yksikseen liihotteleva ulujas kotkakaan, joka tähhyillööpi taevoalta käsin moahan päe, josko sattus näkymään jotae suuhun pantavao itelle ja etennii pesässä kyyhöttävälle parille perilliselle. Taekkapa joku muu pienempihii kottaraenenkaa, joka paskoo alapuoella järävie ja muijjennii vesie eäriillä olevie aorinkoa ottavie hienoje neitie ja rouvvie voatteettomien, haluttujen, kaluttujen ja osittaen aoringon polttaneijje punertavien palajaette vartaloje peälle, elikkä hippielle. Taekka voepi tietennii olla sitte paskomatahhii, jos sattuupi jollae käömää niin hyvä tuuri joskus. En oo sekää mielissä lymmyilevä salaenen Puskakuruppakaan, joka visertelöö ja muutennii ouvvosti eäntelöö mukamas kaekelaesissa ouvvoessa hämärissä pusikoessa ja onkaloessa, näöttäötymättä kellekkään ikipäevänäkään, aeheottaen kuitennii

ihimettelyö ouvolla epämeäräsellä käötöksellään. En oo se mahottoma kokonen kommea haovve vonkalekkaa joka uiskentelloo yhessä kaenuun moalaes järävessä ja jota muuvvan yksi himo kalastaja himoehtoo soaliikseesa aena varsinnii lämpösinä suven-päevinä. Niin se ei oo se sama iso vonkale, joka säekyttelöö sitä muutamoa lypsylehemeä, joka tuloo aena järävelle kesäksi helteellä sammuttamaan kilytymätöntä janoasa. En minä oo sekää marajan poemija, joka keräelööpi niitä metässä ropposeesa ja panoo välillä tietennii jonkun myös suuhusahhii siinnä välillä samalla ajatellen iteksee mielessäsä, ettei se minunkaa suu tuohesta oo ja sanoo vielä kaeke peälle, että ompa nämä hyvvie. En oo siis sekään. No en oo kyllä myöskään takuulla sekään, joka on katteellinen kaekista tärkeistä taekka sitte vähemmistähii asijoesta, vaekka toeset siinnä uskossa oesihhii. Enkä oo kyllä sekää oekeen pirullinen mulukero, joka tahatoo hoastoa riitoa kaeke moaliman isommista asijoesta taekkapä pienemmistäkään turuhanpäevisistä vähäsemmistäkään seikkaloesista. Usko vae, mutta en oo sekkää joka nakkelloo typeryyksissään roskie ympäriisä ja on sitte kereämätä niitä. Ja en oo sekää joka polokoo tyhyjäksi juovut mehukanisterit muitta mutkitta suon silimäkkeeseen ensinnä kuitennii janosa sammutettuo niije sisällön avulla ja tuota tuonnemaksi mietiskelemättä sen seoraoksie pitemmälle. En oo sekää, joka tiijän tae muistasin pelekästä kaecki hyvät assiet vaen. Enkä oo sekää joka kuleskeloo tae vaekkapä makaeloo täösi tietämättömänä moaliman menosta. Ja se joka tipahtaapi korkealta ja ennättää kuitennii mietiskelemään, että tässä sitä nyt sitte mennään ja sitte vielä teköö vähän aijan peästä semmosen äkkipyssäökseen moaha iskeöttyvessään, ja jolle kääpi melekosen kipeästi, niinni en oo sekää ihime kyllä. Enpä oo sekään, joka sitte vähät välittää muijen onnesta ja omastakkaa. Palajoha on muitahhii semmosie asijoeta joeta minä en oo, vaekka pystysin olemaannii, jos vaen haluvasin. Oon minä vaen sellanen aotuvass oleilija ja assie, että eipä oo toesta samallaesta varamastikkaa näellä maen nähätynnä ja mitenkää muullakkaalaella aestittunna. Ei oo, ei oo. Uskokoa vaen. Eipä taijja olla etes koko moapallolla. Eipä oo, eipä oo. Sanokoa minun sanonee jos pystyttä vae siihe semmosseen ihimeeseen. Mutta tuollasta avaruuvve kaekkeovessa sielläst on vaekka ja mitä. Sielläst on, sielläst on. Voe kun te ihmies parat tietäsittäkään mitästä kaekkea sieltä löytysikkää. Voe kun tietäsittäkään. Sielläst vasta onnii olemassa kaekelaesta omituista juttuo, hörhöhä ja luuseriehii. Uskokoa vaen minuo, siellästä kuulkoahan on. Joo. Minäpä se tiijjän, oon minä semmonen epeli, että oksat poes ja jopa isommathii hoaraomat, jos niikseen tuloo. Noo, pysytään me teällä moapallolla pienemmissä ympyröessä kuitennii. Ei tiijjän kannata lähäteä sotkemaan sinne paekkoja vaekka joskus sattumalta peäsisittähii, niin sinne jonnehhii avaruuvven eäriin. Elekeä lähätekö kuunna-päevänä teältä minnekkää. Pysykeä te vae tällä pallolla, niiku te kyllä tuutta pysymäänii ja lopulta jeättä moan uumennii leppeämään ikusta tiijostamatonta untanne. Niin eihä teillä polosilla oo etes semmosta sopivoa kyytiäkää millä peäsisittä tuonne avaruuvven eäriin. Eikä pitkään aekaan tuu

olemaankaa, josko sitte koskaan. Minä oon sellane näkymätö assie, jota ei voe mitkään elävät olivot nähä eikä millää muullakaan konstilla tuntea. Ei haastelemalla, eikä varsinkaa tökkimällä tympeän puoleisesti. Oon semmonen varsinnii erikoisiin asioehi huomioa kiinnittävä jonnimoene henkine assie. Koen kaekki semmoset fyysiset ja ruumillisethii asiet sillae erillae henkisesti ja jollaelaella aotuvaan tuntosestihii. Kuitennii minullahii voepi tuntuo kaekemoesie kipu ja kolotuksie samallae kuin teillä elävillähii olijoella. Aestin ne vaen siis sillae vähä erillae tae paljohhii erillae. Voen tuuvva erilaesie asijoeta näkösäälle vaekka tällae kuin tässähii jutussa nyttien. En tarvihe mitään rihikamoa ja kaekenäköstä rompetta ympärilleni muka elämänonnea ja turuvoa luomaan. Pärjeän iliman ihan mitään asieta. Olla höllöttelen näen vaen ja iha iteksee soannii olla. Eäntähii minusta tarpeen tullen lähätöös jos ite vaen satun halluomaan. Sitä minu eäntä on monelaesta. Elävät olivot ylleesä enimmäkseen kuuloo ja tuntuo sen omassa peässään erillaesina singaaleina ja mielen syövereissä myllertävinä asijoena. Eikä välttämätä hetiskää aena minnä puheen sorinana omilla korvillasa. Minä se ossoan syöttee kaekille ihmisille ja muillehii kaekemoesille olennoelle heille mieleen vaekka ja mitä heijjän tietämättää, vaekkapa pajunköyttähii jos sille peälle satun. Joessae meärin ne minun asiet pystyy aestimaan myös erillaesina värähtelyinä. Kukaan ei siis kuiteskaa tiijä tuota seikkoo, että kaekki jutut tuloo minun kaotta heijjän mieliisä. Loppuje lopuksi minä oon semmone iankaekkine vanaha ja uushii asie, joka pystyy olemaan joka paekassa aena ja vielä yhtä-aeoahii. Taekka sitte keskittymään pelekästään yhteen assieseen kerrallasa ja yhessä paekassa, niiku näenä aekona justiisa. Minnuo vanahempoa ja uuvvempoakaa assieta ei oo olemassa, sillä oon ollunna aena olemassa ja pystyn uusiutummaan aena uuvvestaan tarpeentullen. Tosi asijoetaha minä ylleesä näkösäälle työntelen ja muutennii ilimi tuon, jos vaen satun kahtomaan tarapeelliseksi. Palturiehii minä oon kyllä melekonen satuseppo lurittelaemaan, kun sille peälle vaen satun, aenaki omasta mielestä. Noo, eipä panna koko hommoa heti tässä kerralla lekeriksi varsinnii näen kun ollaan vasta ihan alottelemassa tätä juttuo. Siispä mennäämpä muitta mutkitta assiessa ettiä päen vaen. Ae niin vielä yks asie tässä kuitennii ensin. Niin, enhä minä kuiteskaa oo mikää moalimankaekkeovven luoja ja mikkää jumalakaan, vaekka soattasinnii ollahii siihe virkaan sopiva ehokas. Mutta ei semmosie minkäälaesi jumalie etes oo olemassakkaan. Höyrypäeste ihmisten keksintöähä ne semmoset jumalat on. Mutta anttaapa olla vaen. Hyvähä se on vaen, että on mihin uskoa jos ei oo mittää muuta uskon kohetta. Antaaha se vissii teille ihmisille jonnimoesta turvan tunnetta. Niin, semmone kylykijäenehä minä tässä oon vaen. Monissa asijoessaha sitä tuppovvaa olemaannii kaekemmoesie kylykijäesie. Kaekemoesie tosijaannii, voe perk... Noo annetaampa olla. Mitäpä nuista nyt huolta kantamaan. Jatkettaampa nyttien tästä sitte oekeasti etteenpäen.

Ohojeita lukijoelle

Noo, tämä tarinaha voesi perustuo tositapahtumiinnii, mutta on kuitenkin meleko suurelta osin keksittyö ja mielen sopukoessa muhittelua ja kehitelyä. Näejen asijoejen ja tapahtumien mietiskelijä ja sepustelija on hyvinnii ilosin mielin ryhtynnä ylös ränttäelemään, siis justiaa näetä tapahtumie mitä tässä nyt on tulollaan. Kyllähän tämän tapasie asijoeta on tapahtunna ja tapahtuu varmaannii tulevaisuuvvessahii vielä liseähii, mutta tässä niitä on veänneltynnä, keänneltynnä, pyöriteltyä ja vieläpä somisteltunahii vähän toseselaesiksi, aenaki jonnii verran. Joetahii asioeta ei oo veännelty aenoastaan vaen vähäse, vaan oekeennii palajohii, jos totta tässä vähäsenkää ruvetaa rutisemmaan. Tässä on kuitenkin ajateltu tällae ja kirjuteltu sitte sillae mitä mieleen on juolahellu ja päläkähelly tae on jo pitemmännii aekoa peässy mielessähii lymmyilemmään. Jo tokkiisa onha nuita asijoeta mitä tähä on laeteltu, niin niitä koetettu tarkkaan harakitahhii aenaki jossae meärin. Sillä tarkkaan harkitulla tyylillä on voenna kyllähii mennä asiet vielä ouvvommikisihii. Onha tässä tietystihhii melekosesti semmosta luonnollistahii asieta, jota tapahtuu palajo noromaalissa elämässähii oekeastihhii. Enimmäksempä taetaa ollahii semmosta. Voepi olla joskus vaekea ymmärteä tätä, kun on koetettu näen etupeässä Kaenuun murteella ilimi tuuvva näetä jorinoeta ja horinoeta. No mutta eihä nämä tietenkää oo mitää horinoa, tämä on melekeempä aenoastaan vaen tosi asijoa. Melekeempä niin. Tuossa äskön peäsi veärin vähäse vaen lipsahtammaa. Voepi tietennii olla ja onnii varmastihhii niinnii, että kyllä tässä muutahii murretta on joukkoon peässynnä sujahtamaan väkisinnii. Aenaski Isontalo isäntä Kalle ja emäntä Elsa veäntääpi aekalaella Kaenuun murretta, koskapa ovat koko elämäsä aijja asustelleet tällä samalla seovvulla missä ovat tähän elämään siitettynä ja putkaotettunna tupsahtanneethii. Tietennii myös entiset noapurit isäntä Kosti ja emäntä Leena puhuvat Kaenuun murretta täövvellisesti aenakin melekeen yhtä hyvästi kuin Kalle ja Elsähii, koskapa hehii ovat nähäneet ja kuulleet ensimmäeset asiesa teällä Kaenuussa, emäntä kyllähii vaen tuossa noapuri-kunna puolella, mutta liekkö tuolla niin suurta vällie. Eivätkähä hekää oo haluneet muuttoa asunpaekkoasa muuvvalle teältä tutuilta turvallisiksi havahtemiltaan kotikonnuiltasa aevan tuiki tuntemattomille seovvuille. Eipä niin. Kaenuuha on aeka loaja aluve, jotenkapa siellähii voepi olla eri sanoja ja sanontoja joeta toset Kaenuulaeset eivät ymmärrä laesinkaa. Ja niinkuin onnii. Sitte vielä, että muut essiintyjät tässä jutussa puhuvat omoa tyyliesä. No tietennii omoa tyyliesä. Jokaenenhan sitä puhuu omoa tyyliesä. Oonko minä pölöjä. Heillä varmastihhii on sekottunna tuo niin sanottu kirjakieli heijjän sanomisiisa. Voepi olla sitte vielä sillaehii, että täösin sama asie voijjaan laosu monella laella Kaenuun murteellahii. Ja sitte vielä sehii, että tässä voepi olla palajohii kielopillisie virheitä ja erehyksiehii. Sanoja on kirijoteltu yhteen

kun niije pitäsi olla kirijotettu irralleen tae ihan päenvaston. Pilikkuja on äherrettyynä ihan veäriin paekkoehin tae jätetty sitte ähertämätä oekeisiin paekkoehin. Niikuin nuiita muitahii merkkejä. Laoseissahii voepi olla sanasethii aeva eri järäjestyksessähii. Eikä aenoastan voe olla, kun niitä onnii. Minä jos kuka kyllä tiijän sen. Noo, mutta jos pantasiinii ne vaekka murteen piikkiin aenaki osittaen. Asiet on kuitennii kirjoteltu ja kerrottu sillälaella niiku ne tähän on räntättynä. Enkä minä anna kenenkää niitä hyvillä mielin pyyhkie poes tästä ja enkä millää erikoese ilikeälläkään konstilla, varsinkaa millää suttusella jo pahastihhii kulahtaneella vanahalla pyyhekumilla. Ne kaekki pysyy niillä kohin mihin niille paekka on etittynä. Jos pyrkisi tavoestaa poekkeavilla konsteilla kertomaan asijoeta, niin sillon kyllä siitä tulisi melekosen sillisalatti niinsanotusti. Elikkä jäesi paljohii oleellisie melekosen tarkoen tuummattuja, seikkoja kertomati. Kyllähä jäesi. Jos nyt kuiteskaan ei välitettä siitä mikä mahtaapi olla oekeen ja mikä veäriin ajateltu ja ilimastuo, vaan antaapi tullahhii sitä mitä on vaen tullakseesa. Uskosimpa vahavasti, että sillon peästään parraaseen, viihtysään ja mielekiintoseennii peämeärään. Virheet ja erehykseth on elämän suola jos ei ihtesi silimin niin aenaki toesten silimin katottuna ja vielä lisäksi sitte korvinnii kuunneltuna tietennii myös. Aenaski tuo äskönen asie on tosi tässä kertomuksessa, siis minun mielestä. Vae mitä oota mielipuolta te ite? Tä? Ae että mitä? Sanoettako jotae? Huomoattako, taetaapa olla mulla erikoesen mahatava kuulo-aesti kun kuulen toesten ja sinunnii ajatukset. Tae olin melekeen kuulevinani. Niin enhä minä mitenkää ihteäni rupea tässä kehuskelemaan, mutta sanoempahan vaen tuonnii kun työnty mieleen tuommonennii asie. Noo jätetäämpä nämä horinat ja porinat ja ruvetaan jutustelemaan mitä oli niinkuin alakuusa tarkotushii tässä jutussa.

Vielä haluan sanoa muutamasta assiasta sanasen ennen, kuin alotetaan varsinaesesti. Tähän oopukseen ei oo mittään kuvaloesie laeteltuna eikä piirreltynä. Te voetta hahamotella ja piirrustella ite kulloesiinnii meneillä oleviin kohtiin kuvitusta jos vaen niin tahotta. Tämähä ei oo sitte kuulkoaha mitään kiliparänttie tulukittavaksi. Varatkoaha palajon ylimeärästä aekoa ja mikä tärkeintä hilijasta semmosta, elikkä semmosta kiireetöntä ja raohallistahii aekoa. Siis, e l e k e ä p ä p i t ä k ö t u r u h o a k i i r e t t ä t ä t ä v a e l l e s s a n n e t a e k k a p a k u u n n e l e s s a n n e. Niin, pystyyköhästä kuuntelemaan kiireemmin taekka hitaammin kuunnelleessaan? Ei kyllä minun mielestä pysty. Pystyy vaen tekemään ihan muuta hommoa kiireemmin taekka sitten hitaammin jotae kuunnelleessa. No taesimpa nyt kyllä hypätä ihan veärälle raeteelle. Tarkotin vaen, että kannattaa hilijasella vaohilla mennä tätä juttuo eteenpäen ja miettie melekosen tarkkaan mitä näellä kaekemoesilla asiojeje tyngillä oekeen tarkotetaan. Tyngillä ja tyngillä mukamas. Kokonaesie asijoetaha nämä on, eikä mitään tynkie. Niin, mielienne sopukoessa sitte selevijää mahollisestihhii montahii epäseleveä asieta ja sitten osovaa huomattavastihhii paremmin eläötyö näehin tapahtumiin perusteellisemmin. Tämä räntti

soattaapi olla tosijaannii meleko epäselevehii ja arvoetuksellistahii, mutta kun otatta sanoesta ja asijoesta sitte viimmesen peälle seleveä, niin sieltäpä yllätys yllätys soattaahii löytyö melekosie ahaa-elämyksie. Eikä pelekästä soata, vaen varamasti sieltä löytyyhii niitä. Toevottavasti aenakin. Eikä ihan varmastikkaa oo kiellettyö sekään, että ajatuksesi lähtöö rönösyilemään valatoemenaan sinne sun tänne ja varsinnii justiisa tuohon toeseen suuntaan, kuin oli ajatuskaan. Se on jopa erittäennii suotavaa ja sallittuo tuommonen. Soapipaha tämä kertomus sillähii laella mahdollisestihii palajoltihii vielä liseä elävyttähii ja värikkyyttähii. Tämän jutun tarkotusha on herätteä jonniimoesta mielen hilipeöttä ja aelahtelujahhii suuntaan jos toeseennii ja varsinnii siihe toeseen ja lisäksi vielä kaekemoesie muulaesie olemassa olevie tuntemuksiehii. Jos nyt muutaman haluan nyt tässä esiin teille tuuvva, niin: lloa, surua, kateotta, kosketusta, mustasukkasuutta, vihasuutta, onnellisuutta ja aotuutta. Tuohon aotuuven-tunteeseen sisältyy muuten kaekki muut tunteet, jos ei suoranaesesti niin sitte välillisesti. Sese kyllä on meleko loaja tunne se, siinnä kun on nuita muita erillaesie hoaraomie melekonen meärä. Muuten, tuoho aotuuven tunteeseen sisältyy myös kaekki muuthii moaliman asiet, jotka itekuhii tietääpi ja muistaapi omalta kohaltasa. Ei siis pelekästä eillä sanomani tunteet ja sanomatta jättämäni muuthii tuntemukset. Kannattaapi piteä silimät ja korovat kunnolla aoki, eikä pelekästään tämän jutun osalta, vaan myös kaekkien muijennii moaliman tapahtumien osalta. Sillon tietennii oman elämän kahatomus loajenoo huomattavastihii ja tuluvahtaa iki-omaan elämäsi liseä erilaesie elämän mahdollisuuksie ja rikkaoksie. Uskokoa minuo vaen. Sitte tuommone asie kuin, jos satut löytämään tästä jutusta jotae mielestäsi hyvie elämän ohojeita, niin ei muuta kuin heti hyövyntämään niitä ja täövvellä syvämmellä. Soat poemie kaekelaesie asijoeta tästä jutusta mitä vaen mieleen sulle juolahtaapi. Ei niitä millää lakipykälöellä ja lupahakemuksilla oo millää tavon pantattuna soavuttamattomiin. Näe on näreet näessä juttuloessa. Niin, ei näetä juttuloeta kannata kuiteskaan ruveta turuhanpäeväsellä hätäelyllä totteottelemaan, sillä siitähä ei soa ku... Noo, jos minä nyt jätän tuon nyt sanomatta kuitennii tällä kertoa. Ja mikä tärkeintä, on se mukavaa kun ootta menny ostamaan tämän näennii ylihinnotellun kalliin teoksen nuinnii mahottomalla raha meärällä, ettäkä älynnä etes vissiinkää vähejää tingatakkaa. Eikä kannata sanoa olleen muistisa, että muka on tinkoavinaan. Aenaha se kannattaapi tingata, että muistappa tämä. Kannattaapi tingata vaekkapa vaen ihan kaeke varalta. Ei jeä vaevoamaan, kun ei tullu tingattuokaa ja oeskoha kannattanna tingata. Voeha siinä joku kahtoa pitkään, kun toas tuo yks tuossa tinkovaa. Antaapa kahtoa vaen. Omasappahan on asiesa, jos ei se ossoa tae rohkene ite tingata. Niihästä sanotaan, että ei tinkoajoa lähetetä. Vae meniköhä se iha nuin justiisa? No ei sillä niin vällie, kuha muistaa vaen tingata. Hierasimpaha tuohon äskön melekosen mehevä vitsin. Nii... aenaki omasta mielestä. Mutta oekeasti, eihä tuo mikää vitsi etes ollunnakkaa. Mitä, menitkö sinä yksi muka laenoamaan sen kirijan joltahii muulta, joka vaen vähäse matkoa oli kehannu tavata sitä ja

kyllästynnä heti alakuusa siihe? Kuulinko oekeen? Kuka sano justiisa löytäneen Soalistaja Kallen yhteisestä taloyhtiön jätelootasta? Tä? Mitehä se lie sinne joutunukkaa? Oesko joku väsyny siihe liijan paksuun eepokseen ja turuhaotunna käömään läpi kokonaan sitä, nakannunna sen sitte sinne vähejää ajattelemati johomukasesti pitemmän peälle. Vae oesko niin vaen käöny, ettei tuon kirjan sillosella omistajalla oo minkää moesta kirijahyllyö kotonasa joho oes tuon paksuhkon ruman teoksen tunkenna piiloon muijjen loatu tuotoste sekaan näkymättömiin. Mahollistaha on sehii tietennii. Niin, ja huomasittako yhe asien justiisa tuossa. Kahtokoaha kun, minä hokasin jo tässä vaeheessa jonkun kohalla käönee nuin eillä maenitulla laella, vaekka tätä juttuloesta ollaan tässä vasta kehittelemässä ja ylös ränttäelemässä. Meikäläenen se kun näköö tuonne tulevaesuuteennii jo näen ennaltakäsin.

Historijoa ja osituksie

Ensinnähii, tämä juttuha sijottuuupi menneelle vuosisoalle, jollehii vuojelle yheksänkymmentä-luvulla, tarkotan tietennii tuota 1990-lukuo. Halusimpa vaen tarkentoa tuon, kun tulevaesuuvve historoehtijat ja tutkijat on sillon paremmin selevillä tämän opuksen asijoiije tapahtuma-aijjasta, kun he löytävät vuosi-tuhansien kuluttuo jonkun paenoksen tästä teoksesta jostae vuosituhansiste kerrostumien välistä. Tarkempoa tapahtuma päeveä nyt jostae syystä yhtä-äkkie ei oo tiijjossa. Ehkäpä se löytysihhii tuolta mielen sopukoesta muistista jos sitä penkaseisi vähäsen syvemältä käsin. Mutta eipä sitä tässä nyt ookkaa kovinkaa tärkeätä ees tieteäkkää, koskapa se mielestäni on niin vähäpätönen ja merkityksetön seikka. Tuompa ilimi vielä heti tähän väliin ketä ja minkälaesie elävie tässä jutussa näkyykään ja elelöökään. Peä henkilönä tässä on Isontalon isäntä Kalle ja emäntä Elsa. Isotalojaha he ovat myös sukunimeltään. Siihe aekaaha oli tapana ottoa vaemolla isännän sukunimi itelleen. Ottoa ja ottoa. Sehä meärättiin sille, sehä oli semmonen tapa. Eikähä siihe monikaa taenna uskaltoa sanoa eriävveä mielipijettäsä. Elsan aekasempi tyttö-aijjan sukunimi oli muute Pienitalo. Eikö sattunuhii jotennii sillae aeka sopivasti? Niin, sitä minä nyt en tässä yhtä-äkkie muista kuinka pieni se talo oli tilavuuvveltaan tovellisuuvvessa, soatto olla isohii. Eikähä se oo mikää tärkeä muistettavakaa tässä nyt. Niin ja sitten, eikä kyllä talon koera Musti jeä palajokaa jäläkeen, ”jos vähejään” isännästä ja emännästä tämän jutun tapahtumien meärässä. Eipä niin. Etupeässä Musti ripeämpi jalakasempana monestehhii juoksenteloo hootelemassa asijoeta siellä keolassa ensimmäesenä. Sanoenha hassusti? No joo, eipä nyt ruveta tässä kuitenkaa liikoa hassuttelemaan. Sitte vähäesemmillä ossuuksilla mukana olovie on muuvvan vielä liseä. Ensin tuloo mieleen mulle

Elsan ja Kallen rakkaat tytär Elli ja tyttären tytär Essi. Ja sitte, ei ehkä niinkään rakas vävy Esko, tae mistäpä tuon tietää kuinka rakas. Tietennii riippuu siitä kenen suulla se maenitaan tuo sana rakas. Noo, meleko ujo se aenaski tuppovaa olemaan tuo vävyn retale. Noapurin itevarama ja näsäviisas isäntä Kosti ja ”elähä nyt siinä” emäntä Leena, jotka ovat jo aekoa sitte muuttanneet asumaan läheiseen moalikylään. Ja heijjän aena joka paekkaan nokkasa työntävä ja sana valamis poejan poeka Oskari, jolla on vähäse vaekeoksie tuon yhen kirjaemen kanssa, kun ei oo oppinunna vielä tähä mennessä ääntämmään iha oekeen sitä, jos sitte olleskaan. Eiköhä se kuitennii aijanmittaan helepota hällä vika tuo. Uskosimpa niin käövän vielä ijän lissäötyessä hälle. Siinnäpä tiettävästi kaekki olivathii. Vae olivatko? Eipä mahtanna olla. Eihä sitä tiijjää koskaan näen alussa varsinkaa mitä tulevaesusu tuopi tullessasa. Noo, jätetäämpä nämä alakuselevittelyt jo ja menään ite asieseen. Tulihiiha siinnä jo jonniimoene tiijjotus, jotta tehii tiijjättä jo vähäse suuntie mitä tässä mahdollisesti on tuloellaan. Elikkä toesin sanoen että tiijjää vielä palajo mitään. Kyllä se siinnä pikkuhilijoa jutun juoni selekijää kun jaksatta vaen olla kärsivällisesti tässä tunnelmassa mukana. Ja vielä kun osovaesitta olla loppuun asti semmosen kärsivällise olosie, niin kyllä se sitte lopussa kiitos seisoo, niin sanotusti. Siis se kiitos seisoo joo.

Suositteluo

Jos ootta jostae vaekkapa jotennii ereöksessä soanu käsiinne tämän kirjoteleman, niin elekeä heittäkö sitä nurkkaan aenakaa heti siltä seisomaltanne, sillä sillon teiltä soattaapi jeähä melekose kokonen elämys kokonaan kokemati. Minun mielestä kyllä kannattaa kärsivällisesti ja vastaan vähejää vängeämäti ja hangottelemati luveskella verkkaseen tahatiin ajatuksen kanssa ite tätä kertomusta, taekka sitte kuulijaesesti kuunnella jos ootta soannunna jonku toesen poasoamaan ääneen kuuluvalla äänellään tätä juttuloesta. Taesin jo tuossa eilempänä maenitahii vähän näestä samoesta asijoesta. Halusinpaha vaen muistuttoa vähäse vielä liseä. Enhä minä tietenkää outa kaekkien olovan kiinnostunu tämän tyylisestä artikuloennista. Enpä tietenkää. Moalimassaha on palajon ja monenniilaesie kirijotelmie ja lukijoeta olemassa, elikkä... elikkä ja elikkä mitä minä nyt oekeen rupean hölisemään tässä turhie juttuja ja asieseen kuulumattomiehii höpinöetä. Mennäämpä nyt jo ihan oekeasti siihen käsiksi mitä tässä jutussa halutaan tuuvva ilimi mahdollisille lukijoelle ja kuuntelijoellehii. Näen on. Kyllä teältä tulloo löytymään aestienäläkäsille monellaesta tae aenashii jonniiverra juttuloesie. Uskosimpa asijoejje olovan sunnillee nuin nytten. No nyt tämä juttu sitte vihoviimmeinnii

varsinaisesti taetaapi käönnistyöhii. Aena tuppovaa tulemaan jotae muuta eteen. No jospa nyt ei enää kuiteskaan. Jospa minä toemin sitte tässä kertojana kun kerran oon jo lämmitellynnä ihteni kunnolla. No katotaaha miten tässä oekeen käönöökään.

Kohtoaminen

Kertoja jatkaapi samaan syssyyn kun on kerran peässynnä jo kunnon vaohtiin: Tässähä mennään ihan alaku kevvään elelyö Kaenuun kaoniissa ja lummoavassa moalaesmaesemassa. Isontalon isäntä Kalle ja emäntä Elsa asusteloopi kahestaan isossa talossasa Kaenuun korvessa koerasa Mustin kanssa. Talon nimi muuten on Isotalo, sanon sen vaen näen heti muistissa ollen, ettei vaen aenakaa se peäse unneoksiin paenummaan. Taesinhan minä kyllä maenita sen jo tuossa aijjemminii, jos oekeen tässä muistan. No joo Kalleha oli kohanna Elsas aekonaan käövvessään nuorena miehenä noapurikylän tanssilavalla riennoessa tanssahtelemassa yhytenä suvenna usseammannii kerran. Se heijjän tapoamineha oli tapahtunna heijjän ensimmäesellä kohotaos-kerrallasa tietennii. No oompa minä tyhymä, millonka muullonkaa kuin ensikerralla tietystihii. Siellä se heijän lempi sitten leimahtihii sillä samalla silimäöksellä mahottomasti säkenöijien täöteen liekkiisä roehuomaan. Se säkenöentihä tapahtu tietennii nuin kuvvaannollisesti ja tunteellisesti, ei sillae vyysisesti tietenkää. Ei sitä pystynnä etes mahottoman kokonen ukkoskuurokaa tukahuttamaan. Koko kesän ne sitte yhdessä vähä niiku sillae riijjustelivat ja heilastelivat ja kuleskelivathii sillae kuin töeltä aekoa vae sattu siunaomaan. Tiijjähä te mitä tarkotan? Sillae he pikkuhilijoa tunnustelivat ja tutustuvat toesiisa syvällisemminii. Ei nyt kuiteskaa ihan sillae syvällisesti kuin nyt joku tuntuu luulovan. He kun olivat sillae sivveellisie mukamas kumpihii, ettei ennen kuin molemmat on sanonna, että tahon ja pappi on antanna siunaoksesa sanomalla hartaasti ja kuuluvasti aamenen. Kun näötti kerran siltä, että kumpihii haluovat kovastihii saman vellipaan eäreen hämmentelemään soppoasa. Niin kyllähä vellipoassa voepi hämmennellä soppoahii. Jo tokkiissa. Sempä takkie samase sulan aekana syksymmällä heijät viipymättä yhyteen soateltiinnii semmoseen kunnielliseen pyhään liittoon, jota tietennii avioliitoksi kututaan. Lähheisessä moalikylässä ”lähheisessä ja lähheisessä onha sinne aenaki viitisekymmentä kilometrie sen aekusie teitä myöten matkoa”sijaehtevassa suhteellisen kommeassa vanhahkossa kirko-rakennuksessa. Siellä he kumpihii halusivat sanoa toesille sen viimesen hyväksymisen heijjä omalle ikuselle liitolleen. No siitäpä soakka he ovat eleleethii sitte yhdessä saman kato alapuoella ja sillon tietennii aenaki kato

yläpuolella kun talon peruskorjauksen yhteövässä laettoivat uuvven huopakaton. Emäntähii uskaltatu katolle sillan ukollesa avuksi. Monessa se on tuo Elshah soanna olla mukana. Saempaha laetettuo välillä huumoriehii joukkoon. Muutenha tämä oesi kohtapuoliin turuhannii totista joarittelluo. Noo, eikähä siinnä sitte kovinkaa kaovvo häette jäläkeen mennynnä kun isäntähii huomasi emännän olovan tiineenä. Niin, tuota sanontoa ei oo tarkotettu mitenkää loukkaokseksi vaemoväkeä kohi. Nuihi aekoehi siellä päen aenaski oli tapana sanoa nuin raskaana olevasta naesesta, jos ei muullon niin aenaki selän takana ja vähäse hilijempoa tietennii. Saonassaha se isäntä huomasi tuon ihimeellisen seikan, kun näötti vasta naejun emännän mahan pullistunneen joltisennii verran. Isäntä oli kuitennii varmistanna emännältää toellisen assien laeija utelemalla, että mikähä mahtaapi olla assien toellinen laeta kun näöttääpi sulla tuo maha turvonneen aekalaella. Sulla taetaa ilimoja olla tuolla pötsissäsi kun nuin vallattoman pyöreä ja pinkeähii se on. Vae ookkona mahollisesti syöny liijjannii ravihtevoa ruokoa turkasen palajon. Tae ootko sinä siinnä tilassa minkä minä sinun tämän hetkisen vallihtovan tilanteen luulen omassa mielessäni olovan? Siis tarkotan, että ookko se sinä nyt siinnä siunatussa olotilassa? Emäntä oli vastannu sitte sillae, että siunatussa tilassapa hyvinnii. Kovastiha sinä oothii touhunnahii siihen malliin minun kanssa paksun täkin alla natisevassa hetekassa viimmeaekoena. Taesitpa siinnä multahii kysyö lupoa, että hellitettäänkö vielä vae annetaanko elämän eliksiirit mennä ja katotaan mitä tulooi? Enkähä minäkää enää ennättännä siinnä kieltämäänkään, kun sinä olit jo taenna menny päätökse tekemään ja ottamaan asiasta vastuun meijjän molempien puolesta ja olit justiaa vielä siinnä peästännä aeneet virtoamaan. Seoraoksetha alakaa näkymään siitä touhuomisesta sitten tällae, hyvättä sinäe huomasi ukkoseni. Olisinha minä kertonu itekkii sulle tästä ukko kulta, mutta kun olit niin tarkka silimänen uumoani tiiraellessesasi niin empä ennättännä toaskaan. Niin se Elsa oli peä kallellaan Kallellesä sillon virkkanna. Siitpä se sitte tuo heijjän sakki pikkuhilijoa alakohii lisäömään ja kassaomaan. Melekeempä joka vuosi jäletysten pyöräötti Elsa-emäntä pereheeseen lissööstä ja liseä näläkäsie suita ruokittaviksi. Mutta liekkö oatelleet kolomannen perillise jäläkeen kuitennii, että josko ne nyt riittäsi. Tae oesko käönnynnä yksinkertasesti niin, ettei vaen täräpännynnä niinä vuosina Soalistaja Kallella siitä avennosta. Oeskoha pitännä Kallella nytkytellä pyytövappoasa tihheämmällä tahilla, josko sitte oesi herununna? Taekka liekkö täky yksinkertasesti vaen ollunna liijjan huono? Siinnäpä tuli heille sitte muutaman vuojen katkos tuohon ketjuun. No sitten kuitennii jonkun vuojen peästä he varmaannii tulivat toesiin aatoksiin, tae oesko luonto sallimustasa muuttanna ja paon aokassunna, koskapa heille synty vielä nelejä terevettä perillistä liseä suitsait sukkelaan siinnä jälekkäen. Siinnähä tuota lapsikatrasta jo onnii melekolaella. Kyllä siinnä talossa elämeä ja eäntä oli, kun toaperot juosta vilisti ympäri taloa sisällä ja ulukona, ulukona ja sisällä. Ja tapahtummie riitti joka ikiselle päevälle. Ei siinnä heillä päevät käöneet pitkiksi

Vissiihä sitä tähän teoksen takakanteennii pitääpi jotae tietoa lyhykäsesti laetella jotta oes vähäkää tietoa mitä näelle sivuille onkaan räntättynnä. Historijoa, moantietoa, luonnontietoa, laskentoa, laoleskelluo ja tanssahtelluo aenaski. Tietennii myös teatterrie kans. Monenmoesie humoristisesti sävytettyjä juttuloesie. Soalistusta tietennii kans. Lämmintä yhessäoltoa. Rippaos katteotta ja mustasukkasuuttahhii. Omaloatussii persoonie. Onhan tässä jonniiverran semmosta utopististahhii ja muutennii keksittyö juttuuhii. Tässä teoksessaha on nuita elelijöetä nuoresta tytön tylleröstä ja poijan koltijaesesta mummoloesiin ja voariloesiin ja siltä väliltähhii muutammmie muitahhii. Lisäksi vähäsen omaloatunen Musti-koerahhii. Toki muutama muuhii eläväenen.

Toevottelen vielä tässä lopuksi hyvvie mahollisesti ressiehii laokasevvie lukuhetkie kaekille. Tiiijäppä tuota...? No toevotan toevotan tietennii!!

Nii jos että oo vielä käöneet läpi tätä kirjoa, ku tämä tietoha on viimmesenä teällä takana.

